

GOTTHARD

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

LISTOPAD 2022 086

✚ubeneč

Vážení a milí farníci, události posledních měsíců nás nutí přemýšlet i nad skutečnostmi, které jsme jako národ považovali po celá desetiletí za jasné a srozumitelné, protože nám to někdo tak diktoval anebo nám tato verze výkladu historie byla bližší. Co dělat za války? Jak se chovat? Co je ještě přípustné, a naopak co už je za hranou?

Nelze si nevzpomenout na velmi podobnou situaci v Československu v roce 1938, kdy se rozhodlo o nás bez nás, že část území samostatné republiky bude patřit jinému národu. Prezident republiky tenkrát podal ihned demisi, převedl si miliony korun ze státních financí na své konto v zahraničí a odletěl do Londýna. Další část vlády, ta levicová, tenkrát zmizela do Moskvy, kde se rovněž čekalo na to, jak válka nakonec dopadne. Východní část společné republiky, Slovensko, zvolilo jinou taktiku, pokusila se navázat diplomatické styky s Německem výměnou za to, že se jich válka bude co nejméně dotýkat.

Tady skončím s fakty, protože nejsem historik. Tuto skutečnost připomínám pouze proto, že je poměrně snadné hodnotit správnost a morální tu lidských činů, pokud se člověk sám neocitne v podobné situaci a fatálnost některých rozhodnutí nespočívá na jeho vlastních ramenou. Válku snad musí odsoudit každý, slogan „Jsme proti válce“, kterým se vymezuje jedna či druhá politická strana od těch ostatních, je snad pouze hra s psychikou vystrašených – anebo co je ještě horší – nevzdělaných či nepřemýšlejících lidí. Vedoucí představitelé státu i církve však musí v těchto či podobných tragických chvílích, které se týkají i nás a naší budoucnosti, ukázat model chování, stát v čele společenství a představovat mu, co považují za správné nejen tehdy, když by bylo dobře a blaze, ale především tehdy, když se blahobyt hroutí a bezpečnost vytrácí.

Pro nás jako křesťany je na rozdíl od politických fanoušků vzor chování jasný. Představuje ho Ježíš Kristus, o němž věříme, že je samotným Bohem, jenž se vydal mezi lidi právě proto, aby se pro ně stal Cestou, po níž může a má každý člověk bez ohledu na národnost, vzdělání či jakékoli jiné kritérium tímto životem kráčet. Abychom byli bez pochybností, tuto povinnost definuje jasně a srozumitelně: „Pojďte za mnou...“ „Následujte mě...“ Ježíšova cesta je cestou kauzální, příběhovou, konkrétních podobenství a životních situací. Bůh není pouhý teoretik, jenž se z nebes dívá na lidstvo, jak se potácí v nejistotě, a dává mu příkazy. On jde mezi ně a zůstává s nimi. I když ví, že si člověk bude vybírat jednodušší, přímější a pohodlnější cestu. A on sám jako vůdce bude nakonec odsouzen a odmítnut.

Nakonec, toho bylo lidstvo svědkem po každé válce. I po té druhé světové. Když boje skončily a náš lid se ocitnul v morální vyčerpanosti a ekonomické bídě, aby se mohlo jít dál a živočišné pudy v člověku se uklidnily, muselo nějaké lidské či křesťanské povědomí na nějaký čas jít bokem. Ti, kteří se vrátili z bezpečných úkrytů v Londýně či Moskvě, snadno vynášeli rozsudky nejen nad skutečnými válečnými zločinci, ale předhodili davu obětí i z vlastních řad. Je dobré dopředu počítat i s tímto scénářem, který pravděpodobně po válce na Ukrajině nastane.

Formujme si svědomí nikoli podle nálady, podle hněvu, podle ztraceného pohodlí a populistických dobře znějících hesel. Ať je naším vzorem chování Ježíš Kristus, jenž nepřišel, aby soudil, ale aby s nedokonalým člověkem žil, podával mu ruku a pomáhal mu. Znovu nabrat sílu, opět – a možná podesáté či postě – budovat své domovy. Odpouštět a zapomínat na způsobené křivdy.

Ano, situace posledních měsíců nás nutí přemýšlet i nad věcmi, které jsme dlouhá léta měli za vyřešené. Ale nevím, zda skutečně nad nimi přemýšlíme. A zda se opět nestává či nestane to, že skutečného Ježíše nakonec odsavíme na vedlejší kolej a dáme přednost někomu razantnějšímu, kdo umí ukázat na někoho prstem a odsoudit ho. Prolévání krve obvykle nekončí s koncem války.

P. Milos

Milí farníci,
po září, během kterého jsme měli celou řadu akcí jako například pro mě osobně velmi vydařené a milostí naplněné exercicie u sester trapistek, propršenou, ale přesto hezkou svatováclavskou pouť, nebo tradiční pobyt v italských Dolomitech, kde jsme si při jedné z túr nečekané odbyli první sních letošní zimy, se rozběhl formační rok v naprosto šíleném tempu.

Ne že bych to nečekal, složení předmětů v druhéku v kombinaci se službami, které letos v seminární komunitě zastávám, nabízí smrtelný koktejl. Přesto ovšem o úroveň níž, než je každodenní stres a organizace, jsem pokojný. Čas to teprve prokáže, ale věřím, že základ, který jsem během roku v Olomouci a loňského roku v Praze položil, je skutečně pevný a že jeho základní příměsí je nezasloužená, ale živá víra a vztah s Kristem.

Zkušenost duchovně prověřených bratrů a sester, kterou nám církev předává, říká, že platí jedna značně zvláštní rovnice. Je-li moc práce, je třeba o to více modlitby. Člověk by si pomyslel, že si z něj dělají blázny, když nemá ani dost času splnit všechno, co potřebuje. A bylo by tomu skutečně tak, stane-li se ale naší prioritou modlitba, poznáme, jak Bůh prokypří všechn náš čas a každá činnost si nejen najde svůj čas, ale nechá se vykonávat v plném soustředění a kvalitě.

Na začátku každého formačního roku si sepisují velmi konkrétní body, v kterých bych se chtěl za následujících deset měsíců posunout nebo změnit. Jedním z těch letošních je i naučit se skutečně odpočívat, najít si činnost, která mi s tím pomůže. Možná si říkáte, že pokud toho je moc, do toho ještě přidáme modlitbu, tak čas na odpočinek prostě neexistuje a bude třeba hledat kompromis, třeba právě s modlitbou. Jsem přesvědčen, že problém s časem, který řeší dnes snad každý, není v jeho kvantitativním nedostatku, ale v kvalitativním deficitu našeho naplnění. Kdo nám může do života přinést větší kvalitu než náš nebeský Otec?

Formace

To, že se náš každodenní život v semináři řídí daným řádem, je věc známá. Z mnoha důvodů se náš denní program v mnohém liší od toho, který udával rytmus seminárnímu životu před deseti

nebo třeba třiceti lety. Této debatě se ale široce vyhne.

Raději vám představím, co udává náplň naší formace. Pokusím se tak tomuto nadužívanému a často nepřesně chápanému slovu, které se význačuje značnou abstrakcí v kontrastu s tím, jak ryze prakticky zní, dát tvar.

Vatikánský dokument, který popisuje cíle a prostředky naší formace, chápe formaci jak chronologicky, tak i v různých sférách lidského rozvoje. Nejprve proto formaci rozsekne na čtyři části. Jsou následující: duchovní, lidská, intelektuální a pastorační. Jsou čtyři na stejné úrovni, přesto je důležité si uvědomit, proč přeci jenom je jedna z nich o něco podstatnější. Je jí formace lidská, která tak říká, že zralost člověka, vnitřní vyrovnanost a v první řadě cesta ke svatosti jsou naprostým základem. Zkrátka nebudeme mít dobrého kněze, není-li dobrý člověk.

Zbývající tři složky jsou částečně i nástroji právě pro tu jednu zmíněnou. Ve stručnosti můžeme říct, že duchovní růst je založen na duchovním životě a duchovním doprovázení spirituála v semináři a často také kněze mimo prostor semináře. O intelektuální rozvoj, který si v semináři bere velkou část našeho času, možná v našem případě až moc velkou, se zaslouhuje teologická fakulta. No a pastorační zkušenosti získáváme nejen, ale především v létě během našich praxí, o kterých bude ale řeč až později. Tomu všemu pak slouží denní řád, který vnáší svůj rytmus a v průběhu dne různé důrazy.

Podíváme-li se na formaci v časové posloupnosti, můžeme opět popsat čtyři fáze. Tou první je fáze přípravná, kterou má na starosti olomoucký konvikt a která slouží k ujištění kandidáta, že se chce svobodně vydat touto cestou, a při které se začíná seznamovat s realitou kněžství a s podmínkami ve své zemi; potažmo v diecézi, za kterou nastoupil. Následuje takzvaná učednická fáze, kterou by měl seminarista procházet během prvních cca dvou až tří let v semináři. Má celou řadu cílů a na jejím závěru se ideálně bohoslovec stává kandidátem svěcení a veřejně se tak spojuje s místní církví. Chtěli-li bychom tuto fázi stručně vystihnout, tak bych poukázal na jeden z hlavních bodů, kterým je vybudování skutečného vztahu s Kristem. Po absolvování učednické fáze následuje tzv. fáze připodobnění, kdy se seminarista již připravuje na kněžské svěcení a nahlížením Krista a jeho života se snaží o skutečné připodobnění tomuto božskému ideálu.

Poslední fáze pak přichází se svěcením a v pozemském životě nemá konce, je tak kladen apel, aby se kněz nepřestával posouvat v žádném aspektu svého lidství a své služby.

Jakub

Jako obvykle i nyní byli osloveni všichni sídelní biskupové s prosbou o požehnání a pozdrav. Ze dvou biskupů v Černé Hoře odpověděl **arcibiskup Baru Rrok Gjolle-shaj**:

Curia Archiepiscopalis Antibarensis
Nadbiskupski Ordinarijat Bar
Ordinariati Arqipeshkvor Tivar

Drahy otče Miloši,

děkujeme Všemohoucímu Bohu za tuto příležitost k modlitbě za naši milovanou zemi Černou Horu. Modlitba za nás je velmi potřebná zejména v této době nejistoty a velmi vysoké inflace, která zasáhla celý svět a zejména naši malou rozvíjející se ekonomiku. Prosíme vás, abyste se modlili za jednotu našeho národa, za ekumenismus a mezináboženský dialog v naší zemi, protože my katolíci jsme menšinou, abychom mohli naplnit své povolání být světlem světa a solí země při evangelizaci naší společnosti s misijnářským duchem!

Zároveň vás ujišťujeme, že váš národ, vaši zemi Českou republiku, budeme mít v každodenních modlitbách!

Kéž vám Bůh žehná a vyslyší vaši modlitbu!

arcibiskup Rrok

Z českých a moravských sídelních biskupů jako první zareagoval **biskup ostravsko-opavské diecéze Martin David**:

MONS. MARTIN DAVID, apoštolský administrátor
Biskupství ostravsko-opavské, Kostelní náměstí 3172/1
702 00 Ostrava, Moravská Ostrava

Vážený otče Szabo,
milí bubenští farníci,

mnohé věci, které jsou součástí našich životů, můžeme brát jako samozřejmost. Zdraví, prostředky k životu, lásku našich blízkých, přízeň našich přátel, život v míru a pokoji. Ale také mnohé věci, které se dějí v našich životech, mohou být plodem někoho, kdo se za nás modlí. A my to třeba netušíme. O to více vyniká potřeba modlit se jeden za druhého. Vy jste jistě z podnětu Ducha Svatého rozpoznali svou roli v prosbách za svět. S obdivuhodnou vytrvalostí tak činíte každodenně již 34 měsíců. Pro mnohé země a škálu problémů, které řeší, jste oněmi skrytými prosebníky, kteří volají po Boží dobrotě a požehnání. Věřím, že Vás samotné to obohacuje nejen v poznání konkrétních zemí, ale přináší i duchovní povzbuzení. Poznáváte, že modlitba spojuje, i skrze Vaše modlitby se svět a člověk v něm stávají bližšími. Když prosíte za druhé, nepřemýšlíte tolik o sobě, a situace mnohých zemí Vám pomůže pochopit, co je v životě důležité. Kéž to platí i v modlitbách za naši vlast.

Chtěl bych Vás tedy povzbudit zvláště ve vytrvalosti v této modlitbě. Je snadné projekt s nadšením začít, ale je potřeba „doběhnout do cíle“. Máte před sebou ještě několikaleté úsilí a já velmi obdivuji Vaše odhodlání. Kéž bychom byli všichni v modlitbě takto odhodlaní a obětaví. Kéž bychom nikdy neustávali hledat a nalézat, prosit a dostávat, dobré dary Toho, který je Otcem všech.

Žehná

Mgr. Martin David

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Česko

7. listopadu 2022 – 4. prosince 2022

Když bylo v listopadu 2019 na Letnou svoláno protestní shromáždění proti způsobu vládnutí Andreje Babiše a jeho ministrů, ze dne na den tam přišlo z různých koutů republiky více než 300 tisíc lidí. Když na začátek září 2022 svolali organizátoři demonstraci proti nové vládě Petra Fialy, na Václavském náměstí po jejím odvolání volalo přibližně 70 tisíc lidí. Oběma skupinám šlo především o to, aby bylo v České republice lépe, i když každá z těch skupin upřednostňovala či stále upřednostňuje jiné priority.

Tentokrát se Česká republika a její bezpečná budoucnost dostala i do centra zájmu nás, farníků u Sv. Gotharda. Bylo by hodně naivní myslet si či doufat, že se nás tentokrát sejde v kostele několik tisíc, anebo aspoň všichni, kteří pravidelně či občas do kostela v Bubenči chodíme. Nicméně – nemáme to být právě my křesťané, kteří si v této době zvláště uvědomují, že vše, naše minulost, přítomnost i budoucnost patří Bohu a že podle Božího Slova obsaženého v Bibli je naším úkolem pro lidstvo a naše bližní něco udělat, a to dobrými skutky, půstem a modlitbou? Pojďme se proto společně modlit za naši vlast, za vše nezdravé, co si s sebou náš národ nese z minulosti, ale i za to, co se ukazuje jako aktuální problém. Naši věřící předkové věděli, že se mohou jakkoli snažit, ale je to marné, pokud jejich snaze nepožehná Bůh. Někteří si to kladli před oči v podobě zarámovaného obrazu anebo vyšitého ubrusu na zdi kuchyně či ložnice. *Žijme spolu v upřímnosti, Bůh nás nikdy neopustí. Bez Božího požehnaní marné lidské namáhání.*

Česká republika má za sebou krásné, ale i temné období. Roky, kdy k nám vzlížel svět s obdivem, ale i doby, kdy jsme stránky zahraničního tisku plnili spíše kvůli našim skandálům a v moderní době téměř neuvěřitelným skutečností. A nejde pouze o politiku, ale i o ten každodenní život, v němž se odehrávají životy naše i našich rodin, našich sousedů, našich obcí a firem. Je zarážející, že se za naši českou hymnu v posledních letech

stavíme hlavně tehdy, když naši sportovci získávají vítězství a medaile na celosvětových kláních. Je smutné, že trendy nejvíce výdělečných oblastí se přesouvají od těch intelektuálně-duchovních do materiálně-zážitkových, takže ubývá českých občanů ochotných dobrovolně, s láskou a radostí sloužit v pomocných a pomáhajících profesích, přitom právě je každý z nás nejvíce potřebuje a vyhledává, když je v úzkých.

Koho z nás vlastně ještě zajímá, natož trápí, že se v Česku každým rokem zvyšuje státní dluh, což v praxi zcela konkrétně znamená, že dříve nebo později narazíme na dno, kdy i bohaté státy buď zavřou kohoutky, z nichž nám tyto finance půjčují, anebo se budeme stát na nich více a více závislími, a to nejen v ekonomice. Česká republika je sice členem Evropské unie i Severoatlantické aliance, takže když by nám bylo ouvej vojensky i hospodářsky, očekává každý občan od těchto společenství automaticky pomoc, nicméně není výjimkou, že si špiníme do vlastního hnízda i tím, že zcela vědomě volíme do orgánů EU lidi, kteří křičí, že ji jdou zrušit či ovlivnit, a pak, po skončení svého volebního období, potichu zmizí někde v zahraničí bez zájmu o ty, kteří je tam vyslali.

Pojďme něco změnit. Pojďme něco udělat za dobrou a bezpečnou budoucnost České republiky. Máme na to celý měsíc listopad.

Večer věnovaný Česku – 7. listopadu 2022:

17:30 mše svatá s úmyslem za Česko; 18:15 prezentace základních informací (*Jáchym Benda*), historických a náboženských souvislostí (*P. Miloš Szabo*) a monitoring současného dění v zemi (*Jiří Václavek*)

Představují se členové pastorační rady farnosti:

Eva ŠEFROVÁ ČERVENÁ

Milé čtenářky, milí čtenáři, tak i na mě padla řada říct o sobě pár slov. Dovolte mi, abych tak učinila. Původem pocházím z Klatov, v Praze žiji 15 let, od svých vysokoškolských studií. Sedmým rokem pedagogicky působím jako odborná asistentka ateliéru profesora Vladimíra Kokolii na pražské Akademii výtvarných umění, kde jsem v roce 2013 diplomovala.

Díky psaní tohoto medailonku jsem se vytrhla z proudu údivu a úžasu, které jsou mé povaze vlastní, na chvíli se zastavila a udělala si svou malou retrospektivu posledních let majících vazbu k farnosti a kostelu sv. Gotharda. Ráda bych se s Vámi o ni teď podělila. Před šesti lety jsme se Štěpánem, tehdy ještě mým přítelem, hledali své první společné bydlení. Našli jsme inzerát: „Malý romantický zahradní domek, obrostlý břečťanem, nacházející se u parku Stromovka v Gotthardské ulici“ a o společném bydlení bylo jasno. Na tomto místě jsme setrvali až do letošního února, kdy jsme se přestěhovali do nedalekých Dejvic. Přestože jsme měli kostel sv. Gotharda co dva kroky, objevit důvod, proč do něj zavítat, si žádalo svůj čas. Se Štěpánem jsme se přihlásili do skupiny Hledačů, o které jsme se dozvěděli z farní nástěnky. Oba jsme vystudovali Akademii výtvarných umění v Praze a právě i díky umění jsme si prohlubovali vztah ke křesťanství a spirituálně jako takové. Cítím, že proces mé umělecké tvorby je založen na „hledám TO, nevím CO“, jít po stopě intuitivně, přesto cíleně, vnímat a vidět věci kolem sebe v obrazech, metaforách či alegoriích, věřit nepochybně obrazu ve smyslu ontologickém... Podobně napínavý proces mělo i mé hledání víry. Ve svých malířských pracích se dlouhodobě zabývám předměty nalezenými na ulici,

motivem jakýchsi ztracenců, ze kterých se stávají nalezcenci. Na jednom z prvních setkání Hledačů si mě páter Miloš získal vpravěním příběhu o bezdomovci majícím jednu botu. Zeptal se ho, zda druhou ztratil, a on odpověděl, že naopak, že jednu našel. Otec Miloš měl bezesporu velkou zásluhu v procesu nacházení a upevňování mé víry. Učí nás být bdělými a díky němu si uvědomujeme důležitost udržovat víru stále živou. Mé hledání mě dovedlo ke křtu, o loňských Velikonocích jsem ve svých 33 letech byla ve sv. Gothardovi pokřtěna. Letos v srpnu jsme si zde se Štěpánem před Bohem slíbili lásku na celý život a v říjnu Štěpán přijal svátost biřmování. To, co jsem za relativně krátkou dobu zažila, to velké množství inspirujících a formujících seznámení a setkání s lidmi ze svatogothardského společenství, mě uvrhá zase zpět do proudu mého údivu a úžasu. Jsem vděčná, že mohu být součástí velice přátelské, aktivní farní komunity a členkou pastorační rady. Díky tomu cítím, že rychleji rostu a mám chuť a odvahu tyto zkušenosti předávat dále.

Eva Červená

Milí čtenáři,

opět Vám přinášíme krátký report o tom, co v rámci charitní činnosti proběhlo a probíhá. Koncem září se uskutečnil kurz první pomoci dětem a novorozencům. Na kostelní zahradě se sešli zástupci téměř všech generací a cílových skupin. Dlouholetý záchranář Jan Bradna nás seznámil s fungováním a spolehlivostí českého záchranného systému, vyjmenoval nejčastější dětské úrazy a pod jeho vedením jsme si na závěr vyzkoušeli základy první pomoci na dvou umělých modelech. Pro ty, kteří se nemohli nebo nechtěli zúčastnit, přinášíme výčet informací, které nás osobně nejvíce zaujaly:

Například, věděli jste, že...?:

- Český záchranný systém je jeden z nejspolehlivějších na světě
  - Česká republika je jednou z mála zemí, kde má dispečer na lince 155 povinnost být s vámi ve spojení a dávat vám po telefonu instrukce, co přesně máte dělat s poraněným, a to až do příjezdu sanitky
  - Při volání linky 155 na konkrétní adresu je nutné nadiktovat číslo popisné i orientační
  - Při volání linky 155 na jakékoliv místo ve velkém městě lze dispečerovi nadiktovat číslo ze štítku na nejbližší pouliční lampě (jsou jím opatřeny všechny), lokalizace místa tak bude přesná na metr
  - Sršní bodnutí je méně jedovaté než včelí
  - Ve chvíli, kdy se něco stane, je člověk zpravidla v takovém šoku, že si nevzpomene na žádné poučky z podobných kurzů, je tedy dobré vrátit se k bodu 2 tohoto výčtu
- Všem zúčastněným děkujeme za velmi příjemnou atmosféru!

A nyní další informace: Od 17. října se na faře koná každý týden po dobu dvou měsíců kurz trénování paměti. Kurz vede lektorka specializovaná přímo v tomto oboru, zváni jsou

všichni, kdo se nebojí přiznat, že jejich sloni paměť a celková mozková vytržbenost s nimi nebudou věčně.

Přejeme Vám krásný podzim!

Anežka a František Holečkovi

9. listopadu 2022**155. NEDOVOLENÉ SEXUÁLNÍ CHOVÁNÍ***Leviticus, kap. 18*

Sexuální oblast patří k normálnímu a zdravému člověku jako všechny ostatní složky lidského života. Protože však Bůh je autorem i této oblasti, má právo člověku mluvit do toho, jak se má v ní chovat, co je správné a naopak, co je nedovolené. Protože mnoho okolních národů provozovalo sexuální styky pouze pro tělesné potěšení, anebo dokonce při svých kultických obřadech, vyvolený lid se od ostatních národů liší i tím, že se snaží i tento pud dostat pod kontrolu a užívat ho tak, aby byl projevem partnerské lásky, připravené k předávání života. Kromě morálního rozměru, který v sobě nese například zákaz cizoložství, krvesmilstva či praktikování zoofilie, nelze v těchto předpisech nevidět poměrně rozvinutou starost o hygienické a genetické zdraví Izraelitů.

16. listopadu 2022**156. RITUÁLNÍ A MRAVNÍ SVATOST***Leviticus, kap. 19*

Po mnoha kultických předpisech přichází na řadu kapitola, v níž nalézáme povinnosti vůči bližním, ať už jde o pokrevní příbuzenstvo anebo o ostatní příslušníky stejného rodu. Prikázání lásky, které později připomene Ježíš svým učedníkům, tvoří takto základ všech ostatních předpisů: pouze tehdy má význam i naše bohoslužba, když respektujeme řád, vložený Stvořitelem do tohoto světa. V nejtěžší verši, kdy se Izraelitům zakazuje jakákoli nenávisť a pomsta, což ve své době bylo téměř pohoršením a jistou sebevraždou uprostřed válčících národů, je zdůrazněn důvod, proč tak má člověk Bible žít: zkrátka proto, že to prikazuje Bůh, Hospodin. Je to tak, a na člověku je, aby se nevymlouval, nehledal své důvody a výjimky, ale aby Boha i v tomto náročném příkazu poslechl.

23. listopadu 2022**157. TRESTY ZA NĚKTERÉ PŘEČINY***Leviticus, kap. 20*

Každá legislativa je úplná pouze tehdy, když kromě jednotlivých zákonů a jiných předpisů stanovuje výši trestu za jejich přestoupení. Nejen odměna za dobro, ale i trest za zlo patří ke spravedlnosti, přičemž největším zlem opět není to, co za zlo považuje sám člověk, ale to, co za zlo považuje samotný Bůh. Největší provinění jsou proto ta, která jsou projevem vzpoury vůči Bohu, takový člověk ztrácí důvod pro svou existenci: tak si lze vysvětlit slova o ukamenování či upálení rouhačů jakéhokoli druhu. Tato přísnost je nápadná zejména vzhledem k prikázání Nezapomeneš – jakoby Hospodin upozorňoval svůj lid na to, že jediný, kdo může trestat smrtí, je Ten, jenž je autorem života a jedině tehdy, když se člověk postaví právě proti Němu, aby ho připravil o toto právo.

30. listopadu 2022**158. POKYNY PRO KNĚZE***Leviticus, kap. 21*

Protože Izrael má uprostřed jiných národů představovat Svatého Boha, postaral se Bůh i o to, aby měl mezi sebou osoby, Bohem vyvolené a určené k posvěcování lidu skrze předkládání Boží vůle a správnou bohoslužbu. Už nyní je vidět, že nepůjde o lidi, kteří jsou sami o sobě svatí a dokonalí, jejich vyvolení souvisí nikoli s jejich osobními kvalitami, ale s velkou laskavostí a milostí Boha. Toto zvláštní postavení velekněze a ostatních kněží na jednu stranu s sebou nese povinnou úctu a poslušnost od ostatních příslušníků židovského lidu, na stranu druhou na samotné vyvolence klade Bůh mnohem závažnější požadavky na jejich osobní svatost, neporušenost a čistotu. Muž, vyvolený pro službu oltáře, se má vyhýbat všemu, co může poskvřnit jak jeho samotného, tak i zbytek lidu, který si Bůh vyvolil pro sebe a jemuž má kněz sloužit celým srdcem a celou svou bytostí.

Určitě jsme si všimli toho, že když jsme na mši svaté někde jinde, než jsme zvyklí, při modlitbách se zmiňuje jiné jméno biskupa, než je to „naše“. Mírný rozruch může nastat, když sloužící kněz si předem nezjistí, jak se místní diecézní biskup jmenuje, a tak buď ze setrvačnosti, anebo proto, že se nechce ztrapnit, vysloví jméno svého biskupa anebo ho jednoduše vynechá. Jindy zase slyšíme při mši z úst kněze hned několik jmen biskupů, takže se nutně nabízí otázka, jak je to správné.

Odpověď je zcela logická, pokud si uvědomíme, že každý kousek zeměkoule je misijně a pastoračně rozdělen do určitých územních celků (nejde pouze o diecéze, ale i o prefektury, delegatury, ordinariáty, územní prelatury či opatství nebo jednoduše misijní území), přičemž v čele těchto území je obvykle papežem jmenovaný biskup. Právě on nese zodpovědnost nejen za katolíky na tomto území, ale především za šíření víry na tomto území: je vyslancem, papežovým pomocníkem v apoštolské horlivosti pro předávání evangelia těm, kteří ho chtějí poznat. Při eucharistické modlitbě proto má zaznívat jméno právě tohoto biskupa, pokud má k sobě další pomocné biskupy, pak se mohou (ale nemusí) přidávat i jejich jména. Nejmenují se emeritní biskupové ani žádní jiní, i kdyby byli v hierarchii výše postaveni anebo osobně přítomni na mši mimo své vlastní území.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

152. Po skončení eucharistické modlitby kněz s rukama sepjatýma říká výzvu před modlitbou Páně a potom se ji s rozpjatýma rukama modlí spolu s lidem.

153. Po modlitbě Páně kněz s rozpjatýma rukama říká sám embolismus Vysvoboď nás; po jeho ukončení lid zvolá: Neboť tvé je království.

154. Potom kněz s rozpjatýma rukama hlasitě říká modlitbu Pane Ježíši Kriste, tys řekl. Po ní rozepne a sepne ruce a obrácen k lidu přítom zvěstuje pokoj slovy: Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi. Lid odpoví: I s tebou. Potom, uzná-li to za vhodné, kněz dodá: Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje. Kněz může dát pozdravení pokoje přísluhujícím, vždycky však zůstává v presbytáři, aby nenarušoval slavení mše; stejně tak, chce-li z rozumného důvodu dát pozdravení pokoje několika málo věřícím. Všichni si způsobem stanoveným biskupskou konferencí projevují navzájem lásku, společenství a pokoj. Při pozdravení pokoje se může říci: Pokoj s tebou, a odpovídá se: Amen.

155. Potom kněz vezme hostii, láme ji nad paténou, úlomek z ní vpustí do kalicha a potichu říká: Svátost Kristova těla. Přítom sbor a lid zpívají nebo říkají: Beránku Boží (srov. č. 83).

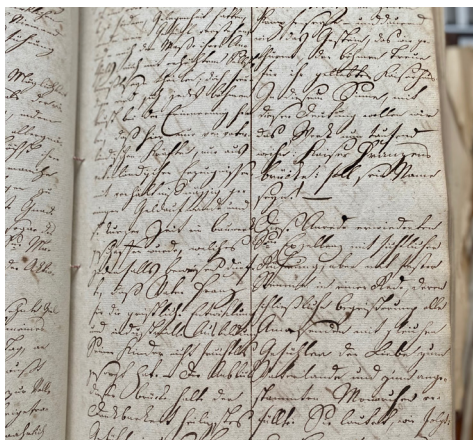
156. Potom kněz se sepjatýma rukama potichu říká modlitbu k přijímání: Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého nebo Pro tvou lásku tě prosím.

157. Po této modlitbě kněz poklekne, vezme hostii, která byla proměněna při téže mši, drží ji poněkud pozdviženou nad paténou nebo nad kalichem a říká obrácen k lidu: Hle, Beránek Boží, a spolu s lidem přidá: Pane, nezasloužím si.

158. Potom obrácen k oltáři kněz řekne potichu: Tělo Kristovo ať mě zachová k životu věčnému, a uctivě přijme tělo Kristovo. Potom vezme kalich, potichu řekne: Krev Kristova ať mě zachová k životu věčnému, a uctivě přijme krev Kristovu.

159. Když kněz přijímá svátost, začíná zpěv k přijímání (srov. č. 86).

Otevření nového Řetězového mostu přes Vltavu

3.-4. listopadu 1841

(ze slavnostních projevů hraběte Josefa Matyáše Thuna a nejvyššího purkrabí hraběte Karla Chotka)¹

str. 55 – slp. 1

Všichni, kteří tomuto dílu směli věnovat své síly, všichni, kteří měli možnost je tím či oním způsobem podpořit, jistě pochopí mé pohnutí a city – a budou je podle míry svého podílu s povzbuzeným sebevědomím sdílet. A jistě s radostí se vzedme hrud' každého Čecha při připomínce skutečnosti, že zde jen z domácích sil, jen z domácích výtvorů, ve velmi krátkém čase a při vynaložení poměrně malé peněžní sumy bylo postaveno dílo, které v každém případě poslouží jako důkaz, že snažení Otce Františka² o povznesení duchovního rozvoje a průmyslového vzdělání Svých dítek přineslo krýžená ovoce. –

Pohled na tento most, nechť zachová nejsvětější city vděčnosti v našich srdcích – cizincům poučení, synům naší vlasti pak připomenutí, že vůle napomáhá ideálům Čechů dosící cílů Nejvyšších, jsou-li hotovi

str. 55 – slp. 2

k rozhodným činům, že odhodlanost Čechů v každém boji je pevná jako železo tohoto

mostu a odolná jako hornina, kterou zde bylo nutno odtěžit – jako věrnost Čechů k jejich milovanému císařskému Domu.

V tomto smyslu, s tímto důrazem chceme nyní toto dílo posvětit a pokřtít: „Most císaře Františka“ budiž jeho jméno!

Tento proslov opětovala Jeho Excelence se zjevným pohnutím, ale pevným hlasem v projevu, jehož rozhodné nadšení naplnilo všechny přítomné stejnými city lásky k otčině a k dědičnému monarchovi. Zněl takto:

Význam tohoto krásného okamžiku, který jak vidno uchvátil všechny přítomné, naplňuje také moji hrud' pocity, pro které jen stěží nacházím slova. S radostným vědomím, že v mé vlasti – jejíž čest, blaho a štěstí je jediným cílem mých nejuvlejších snah – vzniklo toto vpravdě velké, krásné a užitečné dílo, které nenašlo obdobného od časů oné císařské stavby Karla IV. a které věrně naplnilo odkaz mého otce, se nyní spojuje též pocit hrdsti, s nímž hledím na toto vpravdě české dílo, osvědčující léty prověřený um, inteligenci a sílu mých krajanů, jejich vytrvalost a smysl pro společenství.

foto: Mgr. Štěpán Duhák
transliterace, transkripcie a překlad: PhDr. Miroslav Kunšát, Ph.D.

¹ Josef Matyáš Thun (1794–1868) byl činný v mnoha vlasteneckých spolcích, angažoval se při stavbě pražského řetězového mostu císaře Františka, byl aktivní i vědecky (dějiny českého jazyka a literatury, překládal do němčiny české národní písně a Královédvorský rukopis). J. M. Thun o sobě prohlašoval, že není ani Němec, ani Čech, ale „ein Böhmer“. V originálu tohoto proslovu (podobně i v projevu nejvyššího purkrabí hraběte Karla Chotka) jsou výrazy „böhmisch“, resp. „die Böhmen“ přeloženy jen přibližně jako „český“, resp. „Češi, Čechové“. Ty je ale třeba chápat tak, jak byly vyřčeny – ve smyslu neetnického, zemského patriotismu.

² Hrabě J. M. Thun zde nenazývá zvěčnělého panovníka Františka I. (1768–1835) obvyklým titulem, tj. „Jeho Veličenstvem“, nýbrž „Otcem“ ve smyslu Pater patriae, tj. Otec vlasti. Jako příslušník vysoké zemské šlechty si tuto licenci mohl – i v přítomnosti pozdějšího místodržitele arcivévodý Štěpána – jistě dovolit.

Dušíčková mše / 2. 11. 2022

Jedním z charakteristických vnějších projevů katolické víry ve věčný život jsou v našich zeměpisných podmínkách rozzářené hřbitovy na přelomu října a listopadu. Hořící svíčky na hrobech by měly být pouze symbolem a vyjádřením něčeho podstatného, vnitřního, nikoli hlavním bodem návštěvy hřbitovů. Láska k lidem, jíž nás učí Bůh, totiž nemá končit pozemským odchodem ze světa, ale měla by přetrvat a propojovat nás i se zemřelými. Proto v tyto dny můžeme nejen individuálně navštívit ten hřbitov, kde se nacházejí hroby našich blízkých příbuzných a přátel, ale rovněž společně se sejít, abychom se v lásce propojili my, co ještě zde žijeme, a spolu se modlili. Oni se budou modlit spolu se mnou, já se budu modlit spolu s nimi. A věřím, že až umřu, budou se modlit i za mě. Protože: co chcete, aby druzí činili vám, dělejte i vy jim...

Zasedání farních rad / 10. a 15. 11. 2022

Po druhém vatikánském koncilu se začala církev pomalu měnit: z nablýskané a zlatem ověšené nevěsty se stává služebnice. Tedy, aspoň by tomu tak mělo být. Leckde ve světě se o to pokouší, leckde se zase brání: po staletí budované a udržované přednostní místo ve společnosti se těžce opouští a někdo si to nechce uvědomit ani tehdy, když už věkový průměr v diecézi či farnosti natolik stárne, že je velká pravděpodobnost zavírání dalších kostelů, a dokonce i katedrál. Církev – to jsme my. A právě na nás záleží, jak vypadá ta dnešní a jak bude vypadat ta budoucí, kterou máme vychovat a připravit. Biskupové a kněží stále zůstávají a zůstanou hlavními vůdci církve, nicméně jako kdysi na začátku, mají se v této době před svými rozhodnutími opět učit naslouchat: a k tomu slouží obě farní rady. Zatímco ekonomická se věnuje hospodaření a má být složena z odborníků, pastorační probírá širší dopad života farního společenství a měla by odrážet zastoupení všech věkových, duchovních i intelektuálních skupin.

Slavnost Ježíše Krista Krále / 20. 11. 2022

Jde o poměrně nedávno zavedený svátek: když se v Evropě začala rozpadat dosavadní geopolitická stabilita a vznikaly stále nové a nové státy, církev v nich už ztrácela svůj vliv a postavení a na mnoha místech se to neobešlo bez střetů: civilní moc měla tendence vymezovat působení církevních struktur a určovat jim, co v nově vzniklém státě mohou, a co nikoli. Zasaňování do pravomoci věřících a ve sjednocené Itálii usilovala i o kontrolu nad papežským státem. V těchto poměrech a ideologických podmínkách prohlašuje v roce 1925 papež Pius XI. slavnostní bulou *Quas primas*, že jediným vládcem vesmíru a lidstva je Ježíš Kristus, a nařídil tuto skutečnost připomínat a slavit v celé církvi poslední říjnovou neděli v roce. Během druhého vatikánského koncilu se tomuto svátku dalo logičtější místo na konci liturgického roku, tedy poslední neděli před začátkem adventu. Zajímavostí letošního roku je, že se slavnost Krista Krále slaví v nejdřívějším možném termínu, 20. listopadu.

Žehnání adventních věnců / 27. 11. 2022

Uprostřed zážitků a vyhledávání vnější krásy nám zcela může uniknout obsah, který člověku dává poznávat Bůh Stvořitel. Všechno, co děláme, nás může pozvedávat výše k Bohu a hlouběji do našich duší: týká se to jak všech činností, tak i věcí, které užíváme. A aby nám nezevšedněla i ta největší tajemství víry, katolická církev od začátku hledala formy, v nichž může a dokáže vyjádřit to, co věříme a v liturgickém roce prožíváme. Advent by měl být obdobím přípravy a očekávání. Nejde pouze o vnější přípravu na vánoční stromečky a dostatek dárků pro nás a naše nejbližší, ale v našem chápání Vánoc by mělo jít spíše o jakési bdění, udržování se ve stavu připravenosti na příchod Ježíše do našich životů. Abychom „slyšeli“, když se bude blížit jeho příchod, a nezdržovali se ničím pozemským, když nás povolá za sebou... Každý den zapalované svíčky na adventních věncích tak mohou být symbolem toho, že si to uvědomujeme a i uprostřed dnešní doby si ve svých domácnostech a na svých pracovištích najdeme čas na osobní i společnou modlitbu.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý	17:30
středa	17:30
čtvrtek	6:30
pátek	17:30
neděle	9:00
	10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška sboru	pondělí 18:30
modlitba růžence	úterý 17:00
biblický večer	středa 18:30
modlitba nešpor	pátek 17:00
náboženství dětí	skupina A: úterý 15:00
	skupina B: úterý 16:00
	skupina C: úterý 17:15

AKCE MĚSÍCE

1. 11. 2022	slavnost Všech svatých (17:30)
2. 11. 2022	Dušičková mše svatá (15:00)
4. 11. 2022	výstav Eucharistie (17:00)
6. 11. 2022	sbírka na Arcidiecézní charitu (9:00, 10:30)
7. 11. 2022	Modlitba za Česko (18:15)
10. 11. 2022	zasedání ekonomické rady farnosti (18:00)
15. 11. 2022	zasedání pastorační rady farnosti (17:30)
20. 11. 2022	příprava rodičů ke křtu dítěte (17:00)
25. 11. 2022	zádušní mše za P. Františka Krupku (17:30)
27. 11. 2022	žehnání adventních věnců (9:00; 10:30)

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejich aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně. Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variační symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

✚ubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč
Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
e-mail: farnost.bubeneč@gmail.com
IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968
www.farnostbubeneč.cz FB: Farnost Bubeneč